

De câteva zile în anticariat descoperisem o serie de cărți gălbui, *Filocalia*. Le citeam ca pe niște povești, fata dracului îmi răsuna în cap, îmi cânta în limbi necunoscute. O ignoram. Săptămânile treceau repede și pozele mele din ziare la rubrica dispăruți se răreau, apoi au dispărut cu totul.

Într-o după-amiază Anda m-a luat de la anticariat cu o mașină. Era mașina prietenului ei, mi-a spus. Tatăl ei era internat la spitalul de oncologie, avea o tumoare pe creier în fază terminală. Am mers cu ea la spital. Am așteptat în fața spitalului în mașină mai mult de o oră. Deja se înnoptase. Când s-a întors plângea, a tras mașina într-o parcare ferită și mi-a deschis prohabul. Deja îi crescuse părul și mă puteam juca cu degetele în buclele ei. Iartă-mă, mi-a spus, mă relaxează.

Mi-a dat un cadou. Îmi cumpărase o haină mai groasă de la second-hand. Apoi am plecat spre cămin.

La două săptămâni după asta tatăl ei a murit și Anda a intrat într-o pasă foarte proastă.

Într-o luni a trebuit să plec. Veniseră prietenul ei cu mama ei sâmbătă, și duminică au internat-o la psihiatrie. Iarși nu aveam unde să stau.

În vremea aceasta, unii așteaptă ca părinții lor, în comă sau nu, să moară. Noi nu așteptăm, noi știm că ea vine și fără de așteptare. Noi știm că ea, drog latent, ne șoptește: noi nu vrem, noi nu știm, noi nu credem, noi așteptăm. Distrugerea unui om, întărirea altuia, noi nu așteptăm, noi știm: nu știm cum. Prea complicat. Moare cineva lângă tine, părinte, frate, văr, prieten, crapă – acum. Nu-l poți ajuta. De acolo începi sau acolo termini, dar în spațiul acela intermediar e întotdeauna un loc de ajutor. Nu poți opri, dar poți ajuta, poți răbda. Câmp liliachiu de ferigi, câmp liliachiu de ferigi, cât de mare este întinderea ta? Poate ea să acopere neputința mea?

Pe Anda nu am mai văzut-o niciodată. La psihiatrie, nefiind din familie, nu o puteam vizita, apoi au luat-o cu totul acasă, la Turda.

Eu, între timp, mă mutasem cu totul în anticariat. Anticarul cel costeliv locuia într-o căsuță dărăpănată lipită de anticariat. Mi-a dat un pat și era OK pentru moment, de mai mult nu aveam nevoie.

Citeam din *Filocalie*, aranjam cărți, făceam stocuri și seara beam vin cu anticarul și vorbeam despre literatură înainte de culcare. Asta în primele săptămâni, apoi ceva s-a schimbat.

Anticarul îmi turna tot mai mult vin și într-o noapte, după ce adormisem, l-am simțit că îmi cotrobăie prin chiloți. Stai cuminte, mi-a zis fata dracului, nu-ți face nimic, dar dacă te dă afară, nu mai ai unde sta. Am început să mormăi și m-am răsucit, a plecat.

A fost liniște câteva zile, zile în care conștiința nu-mi dădea pace. Cum de-l lăsasem să mă atingă? Un nou acces de lașitate. Eram un laș, asta eram, un laș nenorocit și fugar. Ce puteam pierde? Locul de muncă? Apoi, într-o altă noapte i-am simțit barba țepoasă pe interiorul coapsei. Am sărit din pat și l-am lovit în cap cu o carte. Era beat, foarte beat, la început a mormăit niște scuze, pe urmă a început să mă amenințe că o să mă dea în vileag la poliție. Da, că poliției îi și plac foarte tare pedofilii, i-am zis. Mi-am strâns repede boarfele, am luat și *Filocalia* și am zbughit-o pe ușă. Era o noapte neagră și nu aveam unde merge. Rău ai făcut, prostule, acum unde te duci? m-a întrebat sarcastic fata dracului. Era noapte-noapte și Emil Constantinescu devenea primul președinte intelectual al României.

Stau ca Rapunzel în turn și-mi place să beau vin roșu sec sau single malt whisky cu vrăjitoarea.

După ce ne-am mutat la oraș, mama m-a trimis să iau ore particulare de română și matematică pentru a ajunge la nivelul elevilor de oraș. Se zvonea că profesorului de română îi face plăcere să le mângâie coapsele băieților în timp ce-i meditează. Eu nu credeam asta, pe mine nu m-a atins niciodată, dar toți ceilalți puteau să jure că le-a pus mâna pe coapsă. Știu că o singură dată a bătut niște apropouri legate de *Povestea poveștilor* a lui Creangă, dar asta era ceva nevinovat, și apoi el era om însurat, cu copii.

40

Câteva luni mi-am petrecut zilele prin parcuri și nopțile prin baruri. Nu mai aveam niciun sfânt și trăiam de pe urma mii de studenți.

Într-o noapte, pe la trei dimineața, eram în Music Pub. Cânta Luna Amară. Stăteam la masă

cu niște studenți de la Litere pe care îi cunoșteam de ceva vreme și care îmi cumpărau bere. Unul dintre ei lucra la Radio Cluj. Odată a avut de editat niște materiale peste noapte și am făcut un chef în Radio cu încă trei prieteni de-ai lui. Pe mine, ca să pot trece de pază, m-au băgat pe geam. Avea un nume complicat, ungu-resc, nu l-am reținut niciodată.

Luna Amară a terminat de cântat și lumea se pregătea de plecare. Rămăseserăm doar eu și băiatul de la Radio la masă, apoi ni s-a alăturat un bărbat mai în vârstă. Am băut o ultimă bere și am pornit spre ieșire. Tu unde te duci? m-a întrebat cel de la Radio. Mă plimb puțin pe malul Someșului, i-am spus. Știam o crâșmă de rockeri care era deschisă până dimineață. Hai cu noi, la Sergiu, mai luăm niște sticle de vin și treci și tu noaptea, mi-a zis băiatul de la Radio. N-aveam ceva mai bun de făcut, eram deja amețit, așa că m-am luat după ei. Am prins un taxi, am oprit să ia vin și am mers mai departe. Sergiu stătea aproape de Radio, pe Donath. Când am intrat în apartament, în hol ne aștepta un rottweiler cât un vițel. M-a cuprins un ușor sentiment de panică. Era însă prea târziu să dau înapoi, am încercat să trec peste și am intrat cu ei în sufragerie. S-a închis ușa, Sergiu a pus o muzică sentimentală și a destupat

două sticle cu vin. După primele pahare, Sergiu și băiatul de la Radio s-au dezbrăcat goi pușcă și au început să danseze. He-he, n-ai vrut să te atingă anticarul, acum să te văd, mi-a șuiert în ureche fata dracului. Hai, vino și tu, ne jucăm puțin, mi-a zis Sergiu și m-a tras mai aproape. Au început să se sărute și băiatul de la Radio mi-a tras mâna înspre penisul lui în erecție. Mă țineau bine și Sergiu și-a lipit buzele de gura mea. M-am smucit cât am putut de tare. Trebuie să mă pregătesc puțin, am spus și m-am învârtit prin cameră. Du-te la baie, mi-a spus Sergiu, și m-a condus până în baie. Rottweilerul din hol se uita la mine iscoditor. Când termini, bați în ușă și vin să te iau, altfel te mușcă câinele, mi-a zis. Am închis ușa. Tremuram tot de spaimă și scârbă. Amețeala îmi trecuse complet. Am deschis geamul larg și mi-am dat seama că, dacă mă forțam nițel, puteam să încap prin el. Apartamentul era la parter, ăla a fost singurul meu noroc pe ziua respectivă. Când a lătrat rottweilerul eram deja la vreo sută de metri.